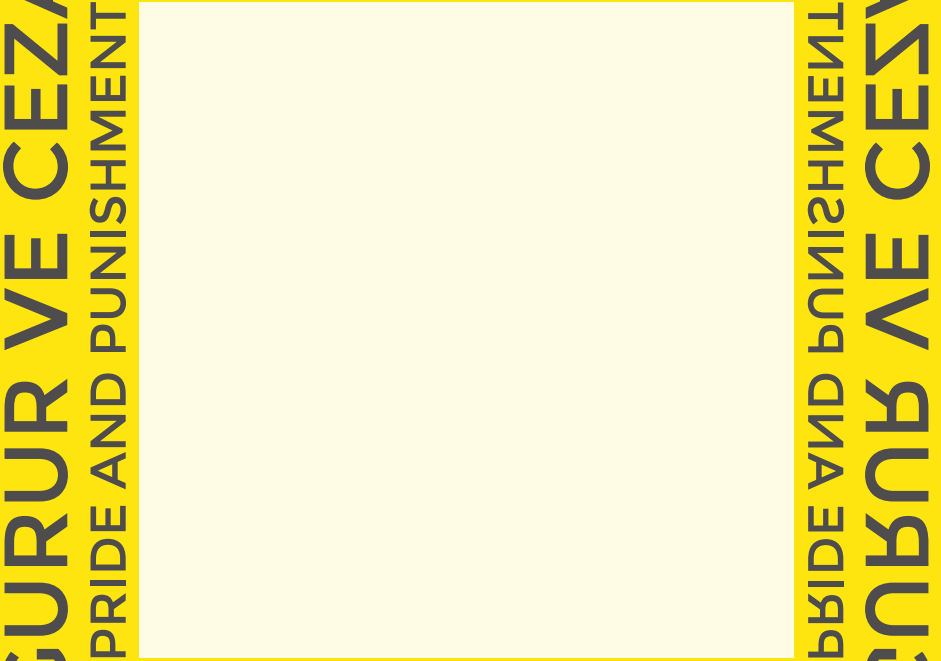


■ GURUR VE CEZA ■

■ PRIDE AND PUNISHMENT ■



■ PRIDE AND PUNISHMENT ■

■ GURUR VE CEZA ■

16.01  
15.02  
2020

FEYZİ ÇELİKTEN  
GAMZE ZORLU  
SEFA ÇATUK  
ŞEYMA BARUT

KÜRATÖR | CURATOR  
İPEK YEĞİNSÜ





## Gurur ve Ceza

“Gurur ve Ceza”, döneminin toplumsal ahlak anlayışını sorgulayan iki edebi klasiğin işlediği temel kavramlardan yola çıkar. Her iki yapıt, bireysel eylemi iyi ya da kötü, doğru ya da yanlış indirgeyerek sınıflandıran toplumsal değer yargılarına eleştirelilikle yaklaşır. Gurur ve Önyargı’da ilişkilerinin çevrelerince olumsuz karşılanacağına dair kaygıları, Darcy ve Elizabeth için aşklarının önündeki başlıca engele dönüşür. Aralarındaki sınıfsal farklılığın yarattığı gerilimi, Darcy’de seçkin bireyin ait olduğu üst sınıfa karşı duyduğu sorumluluk ve alt sınıfa mensup arzu nesnesine olan yer yer küçümseyici yaklaşımında gözlemleriz; kadın üzerindeki baskı ise Elizabeth’in duygularını sürekli kontrol altında tutmasını ve mantık süzgecinden geçirmesini gerektirir. Sonuçta her ikisi de içinde yaşadıkları toplumsal yapının kendilerine dayattığı kalıpları aşmakta güçlük çeker. Ancak, döneminin İngiliz toplumunda hem belirgin, hem de belirleyici olan sınıfsal yapıyı hicveden Austen, romanın sonunda aşkın her şeye rağmen kazanmasını sağlar. Böylece bireyleri mutsuzluğa sürükleyen sosyal normları alaşağı ederek bireysel iradenin galip geldiği alternatif bir senaryo öne sürer.

Austen toplumun beklentilerini kadın-erkek ilişkisi üzerinden irdelerken, Dostoyevski eylem-gereğe ilişkisi bağlamında vicdan ve adalet anlayışının temellerini sorgular. Yoksulluğun pençesindeki öğrenci Raskolnikov, “iyi bir amaçla gerçekleştirilen kötü bir eylem, aslında iyi midir” sorusuna yanıt ararken çıldırtıcı hale gelen ahlaki ikilemlerle boğuşur. Başta eylemlerine haklı gerekçeler üretmekte zorlanmayan kibirli bir Raskolnikov varken, aynı karakterin zaman içinde suçluluk duygusuyla birlikte derin bir yalnızlığın içine düştüğüne tanıklık ederiz. En sonunda cezadan kaçma çabasının yarattığı kaygı cezanın kendisinden bile dayanılmaz olunca, eylemlerinin sonuçlarıyla gerçek anlamda yüzleşmek zorunda kalır. Tüm bu süreç içinde onu kırılganlıklarıyla barıştırmayı başaran temel öge ise Sonya’ya beslediği aşktır. Austen’de toplumsal baskılara yenilmeyen aşk, Dostoyevski’de faydacılığa üstün gelen ve yaşamı yeniden anlamlı kılan duyguya, hatta vicdanın hammaddesine dönüşür.

Her iki romanın, Endüstri Devrimi’nden kaynaklanan dönüşüm sancılarının derinden hissedildiği 19. yüzyılda yazılmış olması da dikkat çekicidir. Dönemin savaş, kıtlık ve toplu isyanlara sahne olan çalkantılı ortamı, Austen’de görece sakin ve güvenli, ancak toprak sahibi aileler için ekonomik gücü korumanın giderek daha

büyük önem kazandığı İngiliz kırsalında dolaylı şekilde betimlenir. Oysa bireyi kırsaldaki küçük, tekdüze dünyasından alıp kentin kirli, tehlikeli karmaşasının ortasına bırakan ve onun tüm aidiyet kalıplarını alt üst eden sanayileşmenin sarsıntısı, Dostoyevski’nin St. Petersburg’unda tüm şiddetiyle duyumsanır. Üstelik söz konusu manzara bir yandan Bilgi Toplumu’na dönüşmenin avantajlarını yaşarken diğer yandan veri bombardımanı altında etik referans noktalarını yitiren 21. yüzyıl insanının varoluşsal buhranıyla şaşırtıcı bir benzerlik gösterir. Evrensel etik değerlerin hızla çözünmesinin zorlaşan ekonomik koşullarla birleştiği günümüzde, çaresizlik hissiyle başa çıkamayan birey mevcut düzeni değiştirme arzusuyla dolup taşar. Ancak aynı zamanda buna muktedir olamayacağına dair güçlü bir umutsuzluk taşıdığından, üzerinde kurdukları tahakküme karşın ona tanıdık gelen sembollerin güvenli kucağına geri dönmek ister. Son yıllarda tüm dünyada büyüyen antikapitalizmin karşısında sağ yönelimli muhafazakâr ideolojilerin yükselişlerini sürdürmesi, büyük olasılıkla bu tür ikilemlerin sonucudur ve belki de en güçlü yansımaları günlük yaşamlarımızın sıradan anları ve mekânlarında bulur.

“Gurur ve Ceza”, uygarlığın büyük değişimlerden geçtiği dönemlerde insanın özellikle etik ve aidiyet bağlamında yaşadığı ikilemleri, toplumsal yaşamın farklı yönlerine odaklanan dört sanatçının yapıtlarını içeren canlı bir kurgu içinde irdeler. Sergide, her bir sanatçının konuya kendi pratiği üzerinden yaklaştığı işlerinin yanı sıra, sanatçıları ve serginin çıkış noktasını oluşturan yazarları aynı zaman ve mekân düzleminde buluşturan bir oda yer alır. Sergi hazırlık süreci içinde sanatçılara etki eden ve mekâna getirmeyi seçtikleri (sergi süresince de düzenlemeyi sürdürecekleri) farklı nesne ve belgelerin iç içe geçtiği bu oda, aynı anda onların her birini, hepsini ve hiçbirini temsil etse de, herkesten çok herhangi bir anda orada olmayı seçen izleyici için yaratılmıştır; ona aittir ve onun çağrışımsal deneyim alanıdır. Sanatçılar, yazarlar ve izleyiciler arasındaki sınırları eriten sergi kurgusunun esas amacı, insan olmanın özüne dair hiç değişmeyen her ne ise, her birimizin adına ona dokunabilme olasılığının önünü mümkün olduğunca açmaktır. İzleyicilerin de etkin katılımlarıyla heyecanımızı paylaşacağını ümit ediyoruz.

## Pride and Punishment

“Pride and Punishment” departs from the basic concepts addressed by two literary classics questioning the moral values of their time. Both works critically approach the society’s values reducing every individual action to either good or bad, right or wrong, and labelling it as such. In *Pride and Prejudice*, Darcy and Elizabeth’s concern over a negative social reaction towards their relationship becomes the main obstacle to their love. We observe the tension of the class difference between them in Darcy’s sense of responsibility towards the upper class into which he belongs as an elite individual, and in his occasionally arrogant behavior towards his lower-class object of desire; the pressure on women, on the other hand, requires Elizabeth to constantly keep her emotions under control and to approach them rationally. Consequently, both find it difficult to transcend what the social system imposes on them. However, satirizing the class structure that is both apparent and determinant in the British society of her time, Austen allows love to win despite everything. Thus, by overthrowing the social norms pushing individuals towards unhappiness, she proposes an alternative scenario where the individual will prevail.

While Austen explores the society’s expectations through a romantic relationship, Dostoyevsky questions the foundations of consciousness and the understanding of justice within the context of an action and its motive. As he searches for an answer to the question “is a bad action for a good cause actually good”, Raskolnikov, a student in the grips of poverty, struggles with maddening moral dilemmas. Although we witness an arrogant Raskolnikov not finding it difficult to generate valid grounds for his actions in the beginning, guilt makes the same character find himself in a deep sense of loneliness as time passes. At the end, once the anxious effort to avoid punishment becomes even more unbearable than the punishment itself, he is compelled to truly face his actions’ consequences. Throughout this process, the fundamental element making him embrace his vulnerabilities is the love he has for Sonia. In other words, the love winning against social pressure in Austen defeats pragmatism and makes life meaningful again in Dostoyevsky as the very raw material of consciousness.

It is also remarkable that both novels were written in the 19th century, an era with painful transformations caused by the Industrial Revolution. The period’s chaotic atmosphere marked by warfare, scarcity and civil uprisings is addressed indirectly within Austen’s relatively calm and safe British countryside where, nevertheless, the maintenance of economic power was becoming much more impor-

tant for the landowning families as well. On the other hand, in Dostoyevsky’s *St. Petersburg*, industrialization’s trauma taking the rural individual out of his small, predictable world, leaving him in the midst of the city’s polluted and dangerous turmoil and destroying all his patterns of belongingness, is felt in all its intensity. What is more, this situation manifests an uncanny resemblance to the existential depression of the 21st century individual losing his ethical reference points under data bombardment, while also enjoying the benefits of the Information Society. In today’s world marked by a dissolution of universal ethical values combined with increasingly more challenging economic conditions, the individual struggling with a sense of helplessness is filled with a desire to change the existing order. Yet, as he also carries a strong sense of despair regarding his ability to succeed, he wants to return to the safe arms of those symbols he is familiar with, in spite of the latter’s imposed domination on him. The continuous rise of the right-wing, conservative ideologies vs. the growth of global anticapitalist sentiment in recent years, is probably the result of such dilemmas, and finds its strongest reflections in the ordinary moments and places of daily lives.

Featuring works by four artists focusing on different aspects of social life, “Pride and Punishment” explores within a dynamic spatial configuration those human dilemmas about ethics and belongingness that become highly pronounced in times of big civilizational transformations. In addition to the works by each individual artist representing their own approach to the subject, the exhibition presents a room bringing the artists and the inspirational authors on one single chronological and spatial plane. This room containing various objects and documents that influenced the artists during the exhibition’s preparatory phase and which they chose to bring to the exhibition space (and which they will continue to rearrange throughout the exhibition) simultaneously represents each, all and none of them, but for more than anyone else, it is intended for the viewer choosing to be there at a specific moment in time; it belongs to her as her space for associative experiences. By dissolving the boundaries between the artists, the authors and the viewers, the exhibition’s main purpose is to expand as much as it can the possibilities of capturing that changeless thing in human essence, whatever that may be. We hope the viewers share our enthusiasm with their active participation as well.





Çelikten'in sergideki yapıtları, bireyin kente olan ilişkisini araştıran izlenimci, görsel bir günlüğü andırır. Bu bellek kesitleri zengin otobiyografik veriler içerse de, konu edindiği nesne ve mekânların sıradanlığı sayesinde kendimizi sanatçının yerine koymakta pek zorlanmayız. Kentin her geçen gün hem kendini, hem de bireyleri tüketen, tükettikçe daha fazlasını isteyen kakofonik döngüsünü, en dingin kompozisyonların arka planında bile duyumsamaya devam ederiz. Kentin doymak bilmeden yuttuğu doğal kaynakları, insan emeğini ve ruhlarımızda açtığı yaraları, en çok da mesai saatleri bittiğinde ve tüm o mücadele evlerimizin duvarları dışında kaldığında fark ederiz. Üstelik bu kez de sahneyi, zihinlerimizde belirmeyi ve ertesi günle ilgili kaygılarımızı beslemeyi sürdüren sesler, sözler ve görüntüler alır. Dış uyaranların görevi geçici olarak devrettiği, bizleri lanetlerken yaratıcılığımızı da bir o denli körükleyen bu belleksele çınlamalar, benliklerimizin ayrılmaz bir parçası, hatta Endüstriyel Devrim'in günümüz insanına en büyük genetik mirasıdır.

Çelikten's works in the exhibition are reminiscent of an impressionist's visual diary exploring the individual's relationship to the city. Although these slices of memory are rich in autobiographic data, it is not too difficult for us to identify with the artist thanks to the ordinary character of the objects and spaces they depict. Even in the calmest compositions' backgrounds we still sense the city's cacophonous loop consuming both itself and its dwellers day by day, always wanting more. We become most aware of the city greedily swallowing natural resources as well as human labor and inflicting injuries on our souls, once the working hours are over and all that struggle remains outside the walls of home. But this is also the moment when their presence is replaced by those sounds, words and images appearing in our minds and exacerbating our anxieties for the day after. These mnemonic resonances temporarily replacing external stimuli both as a creativity instigator and a curse, are an inseparable part of the self and the Industrial Revolution's biggest genetic heritage to the contemporary human being.



Monochrome IV, 2016  
mdf üzerine karışık teknik  
mixed media on media  
Ø: 30cm

Monochrome, 2016  
mdf üzerine karışık teknik  
mixed media on mdf  
Ø: 30cm



Monochrome II, 2016  
mdf üzerine karışık teknik  
mixed media on media  
Ø: 30cm



Monochrome III, 2016  
mdf üzerine karışık teknik  
mixed media on mdf  
Ø: 30cm



Sahibinden | From The Owner, 2018, kağıt üzerine karışık teknik | mixed media on paper, 33x48cm



Mola | Break, 2018, kağıt üzerine karışık teknik | mixed media on paper, 40x30cm





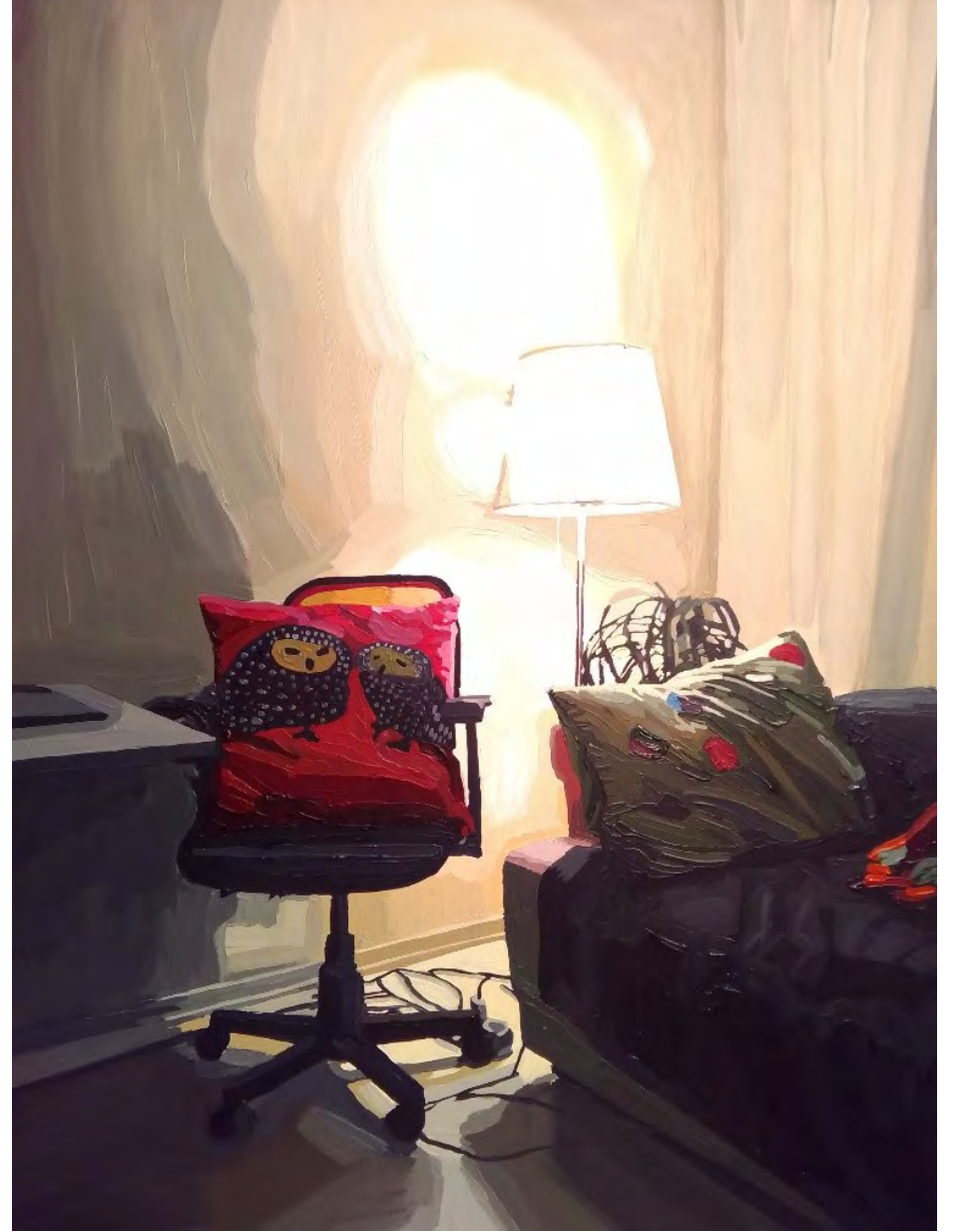
Bisiklet Yolu | Bicycle Path, 2017, kağıt üzerine karışık teknik | mixed media on paper, 30x42cm



Mutfak - 14.45 Işığı | Kitchen - The Light at 14.45, 2017, kağıt üzerine karışık teknik | mixed media on paper, 38x29cm



Gündüz Vardiyası | Day Shift, 2017, kağıt üzerine karışık teknik | mixed media on paper, 50x35cm



Gece Yarısı | Midnight, 2017, kağıt üzerine karışık teknik | mixed media on paper, 38x29cm



Resim Analizi | Painting Analysis, 2017, kağıt üzerine karışık teknik | mixed media on paper, 28x39cm



Aynada Görmek | Seeing in the Mirror, 2018, kağıt üzerine karışık teknik | mixed media on paper, 39x29cm



Resimlerini mekânsal kolajlar üzerine kuran Zorlu, her iki romanda sözü geçen ya da olayların sahnelendiği bir dizi mekânı birbirleriyle çarpıştırarak kaynaştırır. Ön planda Austen'in İngilteresi'nden romantik peyzajlar yer alırken, arkada Raskolnikov'un suç rotasından alıntılanan mekânlar göze çarpar. Ancak bu kez Zorlu'da görmeye alıştığımız keskin birleşmeler yoktur; kompozisyon, kendi içinde şaşırtıcı bir dengeye sahiptir ve izleyicinin resme girişi, aynı zamanda iki romanın örgüsünü birbirine bağlayan bir köprü ile gerçekleşir. Zorlu'dan beklenmeyen bir diğer iş de, Sonia'nın odasının betimlemesinde geçen üç renk tonunu soyutlayan suluboyadır; burada sanatçı, kendi bilişsel pratiğini tersine çevirdiği yeni bir deney alanı yaratır. Raskolnikov'un suç rotasını haritalandıran yerleştirme ise üretim süreci içinde sanatçıyı, sergileme aşamasında da izleyiciyi Raskolnikov'un yanında yürümeye davet eder. Böylece izleyici, karakterin her bir mekâna yüklediği anlamı sanatçının gözünden görmekle kalmaz; onları kendi psikocoğrafya perspektifinden yeniden anlamlandırır.

Zorlu whose paintings are based on spatial collages selects places mentioned or used as a stage in both novels, and makes them collide and blend. While romantic landscapes from Austen's England are visible in the forefront, we notice places taken from Raskolnikov's criminal route in the background. However, this time, the sharp combinations we are accustomed to see in Zorlu are absent; the composition manifests a surprising equilibrium and the viewer's entry into the painting takes place via a bridge interrelating the two novels' narrative structures. Another unexpected work is the watercolor isolating three color shades taken from a description of Sonia's room; here, Zorlu creates a new field of experiment reversing her own cognitive practice. The installation mapping Raskolnikov's route, on the other hand, encourages the artist while creating the work, and the viewer while visiting the exhibition, to walk next to Raskolnikov. Not only does the viewer see from the artist's eyes the meanings he has attributed to each place, but also reinterprets them from her own psychogeographic perspective.



Sonia'nın Gördüğü | Sonia's View, 2019, kağıt üzerine suluboya | watercolor on paper, 50x70cm

Suç Yürüyüşü | Crime Walk, 2019, kağıt üzerine suluboya | watercolor on paper, 13x13cm (her biri | each)





Geçiş | Passage, 2019  
tuval üzerine yağlıboya  
oil on canvas  
100x130cm



Çatuk'un farklı kültürlerde yeri olan "Yedi Uyurlar" anlatısından yola çıkarak kurguladığı resimler, yedi figür ve her biriyle ilişkili yedi yemekten oluşur. İnançları uğruna iktidara başkaldırarak toplumdan kaçan yedi birey, bir mağaraya sığınıp burada yüzyıllar süren bir uykuya dalar. Uyandıklarında kendilerini farklı bir paranın geçtiği yeni bir toplumda bulurlar. Öykünün bazı çeşitlemelerinde mağaranın ağız askerlerce ceza amacıyla kapatılırken, diğerlerinde baskıya tepki olarak uymayı kendileri seçerler. Aynı şekilde, bazı anlatılarda kendi inançlarının yeni toplumda benimsendiğini görmek onları sevindirirken, diğerlerinde ortama uyum sağlayamayıp uykularına geri dönerler. Çatuk'un versiyonunda ise yedi figür, yedi farklı kıtayı temsil eder; yapıt, sarsıcı sosyopolitik gelişmeler karşısında tepkisiz kalma, soyutlanma ve uykuya dalma halimizin evrenselliğine işaret eder. Tabaklar, tüm insanlığı aynı sofrada buluşturur ve kader ortaklığımızı bir kez daha vurgular. Uykuda geçen zamanıysa, kurgunun tam ortasında hem zamanı tutan, hem de hipnotizma yaratan resim-sarkaç görünür kılar. Üstelik sarkacı tetikleme görevi, her biri sergi mekânına kendi zamanını getiren izleyicilere aittir. Biz uyurken belki de çağlar değişecek, toplumlar dönüşecektir; ancak cezalandırılma korkusuyla bu dönüşümde etkin rol almaktan kaçanlar için sonucu, yine topluma yabancılaşma ve uyumayı sürdürme olacaktır.

Çatuk's paintings based on the story of the "Seven Sleepers" present in various cultures, consist of seven figures and seven meals related to each. Seven individuals rising against the ruler in defense of their beliefs and running away from society, find refuge in a cave where they fall and stay asleep for centuries. As they awaken, they find themselves in a new society with a different currency. In some narrative variations, troops seal the entrance to the cave to punish them, whereas in others they themselves choose to sleep as a reaction to the ruler's pressure. Similarly, in some versions they are pleased to see at their awakening that the new society has embraced their own belief system, while in others they have adaptation difficulties and thus return to sleep. In Çatuk's version, however, seven figures represent seven continents; the work points at the universality of our unresponsiveness, detachment and sleepiness in the face of traumatic sociopolitical developments. The meals bring all humanity around one single table, underlining once more that we have a common destiny. The time spent during sleep, on the other hand, is represented by the painting-pendulum placed at the center of the installation, both keeping track of time and generating a hypnotic effect. Moreover, the responsibility to trigger the pendulum belongs to the viewers, each of whom brings his or her own time into the exhibition space. Historical ages could change and societies could be transformed while we were asleep; but for those avoiding to take an active role in this transformation out of the fear of punishment, the result would again be social alienation and continuity of sleep.





Yedi Kita, Yedi Farklı Uyku - Avrupa  
Seven Continents, Seven Different Sleeps - Europe  
2019, tuval üzerine yağlı boya | oil on canvas, 30x30cm

Yedi Kita, Yedi Farklı Uyku - Güney Amerika  
Seven Continents, Seven Different Sleeps - South America  
2019, tuval üzerine yağlı boya | oil on canvas, 30x30cm

Yedi Kita, Yedi Farklı Uyku - Antarktika  
Seven Continents, Seven Different Sleeps - Antarctica  
2019, tuval üzerine yağlı boya | oil on canvas, 30x30cm

Yedi Kita, Yedi Farklı Uyku - Avrupa Yemeği  
Seven Continents, Seven Different Sleeps - European Food  
2019, tuval üzerine yağlı boya | oil on canvas, 30x30cm

Yedi Kita, Yedi Farklı Uyku - Güney Amerika Yemeği  
Seven Continents, Seven Different Sleeps - South American Food  
2019, tuval üzerine yağlı boya | oil on canvas, 30x30cm

Yedi Kita, Yedi Farklı Uyku - Antarktika Yemeği  
Seven Continents, Seven Different Sleeps - Antarctic Food  
2019, tuval üzerine yağlı boya | oil on canvas, 30x30cm



Hipnoz | Hypnosis, 2019  
tuval üzerine yağlıboya  
oil on canvas  
Ø: 100cm



Yedi Kita, Yedi Farklı Uyku - Afrika  
Seven Continents, Seven Different Sleeps - Africa  
2019, tuval üzerine yağlı boya | oil on canvas, 30x30cm

Yedi Kita, Yedi Farklı Uyku - Kuzey Amerika  
Seven Continents, Seven Different Sleeps - North America  
2019, tuval üzerine yağlı boya | oil on canvas, 30x30cm

Yedi Kita, Yedi Farklı Uyku - Avustralya  
Seven Continents, Seven Different Sleeps - Australia  
2019, tuval üzerine yağlı boya | oil on canvas, 30x30cm

Yedi Kita, Yedi Farklı Uyku - Asya  
Seven Continents, Seven Different Sleeps - Asia  
2019, tuval üzerine yağlı boya | oil on canvas, 30x30cm

Yedi Kita, Yedi Farklı Uyku - Afrika Yemeği  
Seven Continents, Seven Different Sleeps - African Food  
2019, tuval üzerine yağlı boya | oil on canvas, 30x30cm

Yedi Kita, Yedi Farklı Uyku - Kuzey Amerika Yemeği  
Seven Continents, Seven Different Sleeps - North American Food  
2019, tuval üzerine yağlı boya | oil on canvas, 30x30cm

Yedi Kita, Yedi Farklı Uyku - Avustralya Yemeği  
Seven Continents, Seven Different Sleeps - Australian Food  
2019, tuval üzerine yağlı boya | oil on canvas, 30x30cm

Yedi Kita, Yedi Farklı Uyku - Asya Yemeği  
Seven Continents, Seven Different Sleeps - Asian Food  
2019, tuval üzerine yağlı boya | oil on canvas, 30x30cm



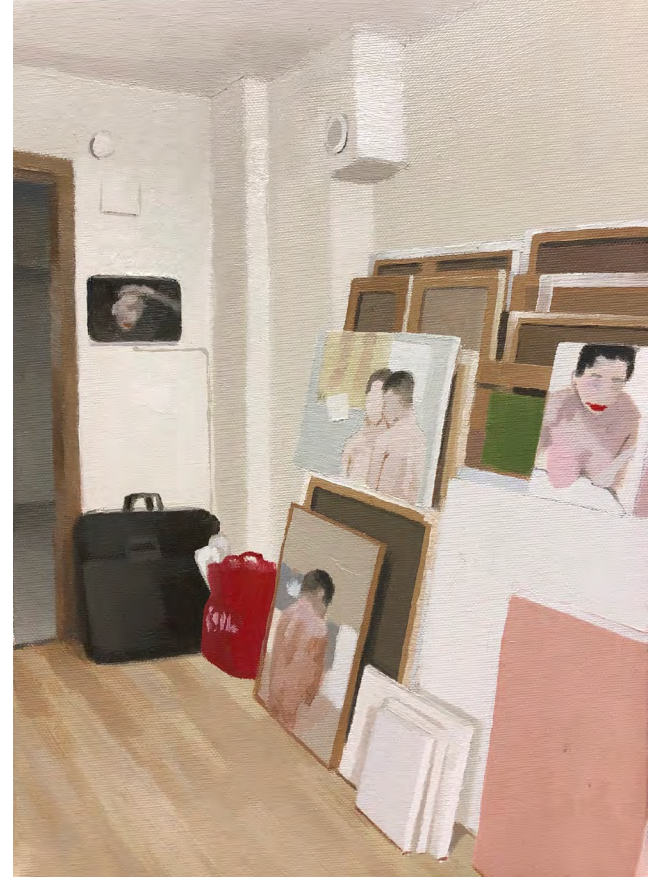
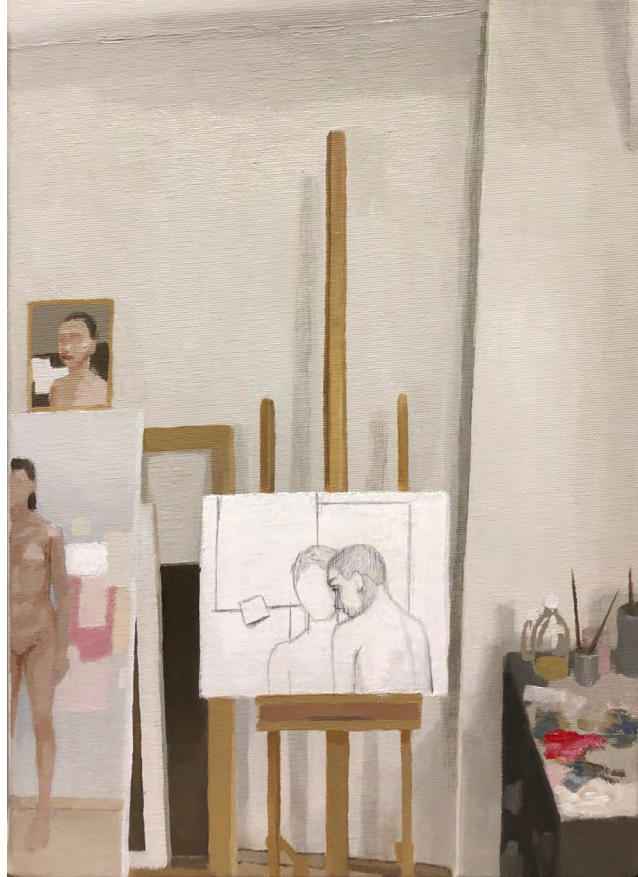
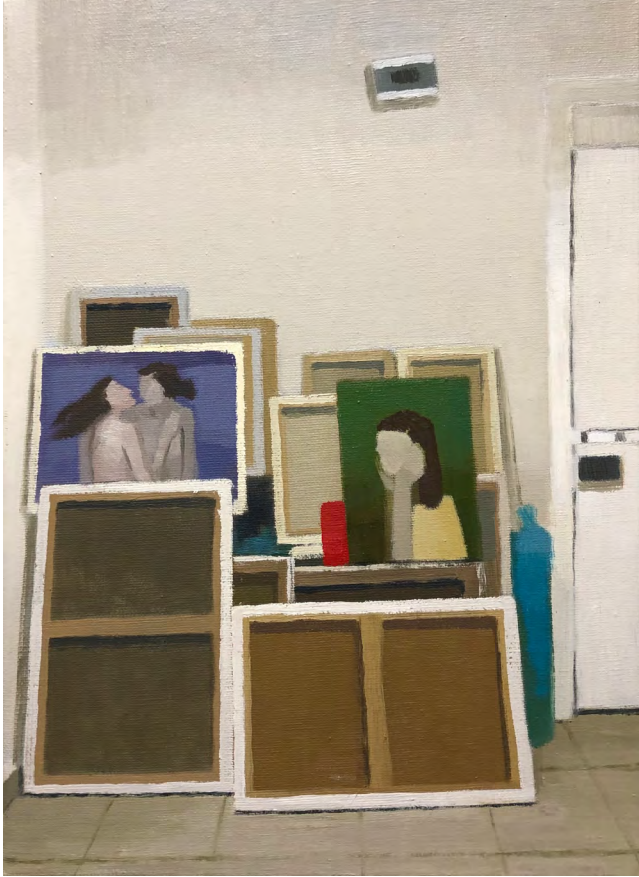
Şeyma Barut'un sergide yer alan yapıtları, birbiri içinde alıntılanan bir imgeler ağı oluşturur. Öznenin temsili ve onun temsiliğin temsili şeklinde ilerleyen bu dizge içinde Barut, Düğüm ile bize boynunda düğümlemiş, sarı bir ip olan bir portre sunar. Düğüm, bireyin karşılaştığı çevresel baskıları ve bunlardan doğan kaygılarını; sarı renk ise bu baskıların yarattığı tehlike ortamını simgeler. Öte yandan sanatçı, toplumsal cinsiyet rollerinin reddini figürün cinsiyetsiz görüntüsü üzerinden vurgular. Perde'de ise gözleri görmeyen, bir eliyle yolunu bulmaya çalışarak etrafını yoklayan bir figürle karşılaşırız. Yalnız, kararsız, yönünü tayin etmekte zorlanan karakterin çaresizliği, ister istemez akla Raskolnikov'un içinde bulunduğu açmazı getirir. Ancak bu yapıt, Barut'a göre aynı zamanda bir otoportredir. Sanatçının kendi atölyesinden aldığı ve sergideki diğer yapıtlarını da içeren mekânsal kesitler, bu hissi daha da artırır ve günümüz bireyinin maruz kaldığı toplumsal baskıları, onun gelecek kaygılarını ve karamsarlığını bize tüm gücüyle duyumsatır.

Şeyma Barut's works in the exhibition constitute a network of images quoted by each other. In this sequence proceeding as the subject's representation and that representation's representation, Barut introduces us to Knot, a portrait with a knotted, yellow rope around the neck. The knot represents the social pressures the individual must endure and the anxieties he or she experiences as a result, while the color yellow symbolizes the atmosphere of danger generated by these pressures. Additionally, the artist emphasizes her denial of social gender roles using the figure's genderless appearance. On the other hand, in Curtain, we encounter a visually impaired figure trying to find her way and exploring her surroundings with one of her hands. The helplessness of the lonely, indecisive character struggling to find her direction necessarily brings to mind the dilemma experienced by Raskolnikov. But, according to Barut, this work is also a self-portrait. The spatial sections taken from the artist's own studio and featuring her works in the exhibition further exacerbate this effect, expressing in all their intensity the social pressure on the contemporary individual, her anxieties for the future and her pessimism.



Perde | Curtain, 2019  
tuval üzerine yağlı boya  
oil on canvas  
147x100cm

Düğüm | Knot, 2019  
tuval üzerine yağlı boya  
oil on canvas  
90x70cm



Atölye III | Studio III, 2019, tuval üzerine yağlı boya | oil on canvas, 35x25cm  
Atölye II | Studio II, 2019, tuval üzerine yağlı boya | oil on canvas, 35x25cm  
Atölye I | Studio I, 2019, tuval üzerine yağlı boya | oil on canvas, 35x25cm

**FEYZİ ÇELİK TEN** 1991’de Diyarbakır’da doğan Çelikten, Lisans derecesini Anadolu Üniversitesi Eğitim Fakültesi, Resim-iş Öğretmenliği; Yüksek Lisans derecesini aynı üniversitenin Güzel Sanatlar Enstitüsü, Resim bölümünden aldı. Beş kişisel sergi gerçekleştiren sanatçı, aralarında İstanbul, Ankara ve İzmir’in de olduğu birçok ilde grup sergilerinde yer aldı. Romanya, Japonya, Almanya, İtalya ve Arnavutluk gibi ülkelerde fuar, sergi, bienal ve çalıştaylara katıldı. Vernice Art Fair Forli, Geleneksel Peker Sanat Ödülleri, Şefik Bursalı ve Eskişehir Rotary Kulübü Resim Yarışması gibi organizasyonlardan ödüller alan Çelikten, çalışmalarını Eskişehir ve Diyarbakır’da sürdürüyor.

Çelikten’e göre varoluşumuzun anlamı günlük yaşam içinde “fragmanlaşan” an ya da nesnelere karşımıza çıkar ve bunlar, moleküler yapılar gibi birbirlerine eklenirken açık uçlu ve çoğulcu bir çağrışımlar ağı yaratır. Çelikten’in sanat pratiği de bu fragmanların ürettiği anlamlara odaklanır. Bireyin benliğini oluşturan temel öğe ise, hayatın içinde maruz kaldığı farklı uyaranlar karşısındaki eylemsel ve zihinsel tutumdur. Kendi benliğini de bir uyaran olarak gören Çelikten’in sanatı, bu zihinsel uyaranları bilinçaltından bilinç düzlemine taşıyıp betimlemek için ideal bir araçtır.

**GAMZE ZORLU** 1989, Mersin doğumlu Zorlu, Mimar Sinan Güzel Sanatlar Üniversitesi, Resim Bölümü’nden mezun oldu ve eğitiminin bir yılını Erasmus LLP ile gittiği İspanya’da, Universidad de Sevilla’da geçirdi. İstanbul’da ger-

**FEYZİ ÇELİK TEN** Born in 1991 in Diyarbakır, Çelikten received his BFA degree from Anadolu University Faculty of Education, Department of Fine Arts Teaching, and his MFA degree from the same university’s Department of Painting. The artist who did five solo exhibitions participated to group shows in cities including İstanbul, Ankara and İzmir, and took part in fairs, exhibitions, biennials and workshops in countries like Romania, Japan, Germany and Albania. Çelikten received awards from organizations including Vernice Art Fair Forli, Traditional Peker Art Awards, Şefik Bursalı and Eskişehir Rotary Club Painting Contests. He works in Eskişehir and Diyarbakır.

For Çelikten, the meaning of our existence appears in those moments and objects becoming “fragments” in everyday life. As these come together to form articulations like molecular structures, they generate an open-ended and pluralist network of associations, and Çelikten’s artistic practice focuses on the meanings they produce. On the other hand, the basic component of the individual self is its behavioral and mental attitude in the face of the various stimuli it is exposed to throughout life. Çelikten who considers his own self a stimulus, uses art as an ideal instrument to carry these mental stimuli from the subconscious into the conscious level and to depict them.

**GAMZE ZORLU** Born in 1989 in Mersin, Zorlu graduated from Mimar Sinan Fine Arts University, Department of Painting, and during her studies she spent one year at the Universidad de Sevilla in Spain as part of the Erasmus

çeleştirildiği kişisel sergisinin yanı sıra, Türkiye, İspanya, Almanya ve İtalya’da birçok farklı grup sergisinde yer aldı. ‘Bisanthe’ 4. Uluslararası Plastik Sanatlar Çalıştayı, Gökçebel Çalıştayı, Galeri Kambur Sanat Sempozyumu ve Kunstort ELEVEN Artspace gibi çalıştaylara da katılan sanatçı, yaşamını ve çalışmalarını İstanbul’da sürdürüyor. Zorlu, resimlerinde kent kültürü ve parçası olduğumuz halde giderek uzaklaştığımız doğa arasındaki gerilimli ilişkiyi inceler. Fizikteki “garip çekiciler” kavramından yola çıkarak mekânı bir tür yap-boz halinde sunar. Bu çekim gücünün uzay-zamanda oluşturduğu katmanları üst üste bindirerek, parçası olmadığımızı sandığımız sorunsalların bizi içine çektiği bir döngü oluşturur ve orada kaybolmaya mahkûm olduğumuzun bilincine varmamızı ister. Dış mekân öğelerini içeriyeymiş gibi kullanıp, nereden geldiği ve nereye bağlandığı belli olmayan bir tür sınırsızlık algısı yaratarak izleyiciye, resme farklı noktalardan katılma imkânı vermeyi amaçlar.

**SEFA ÇATUK** 1992’de İstanbul’da doğan Çatuk, Sakarya Üniversitesi Güzel Sanatlar Fakültesi, Resim Bölümü’nden Lisans derecesiyle mezun oldu ve aynı bölümdeki Yüksek Lisans eğitimini halen sürdürüyor. İlk kişisel sergisini 2019’da Ankara’da gerçekleştiren sanatçı, İstanbul ve Ankara başta olmak üzere birçok ilde karma sergiler ve İtalya’da fuarlara katıldı. Yapıtları Euroexpoart Forli Bologna Fuarı, Nuri İyem Resim Yarışması ve Upsd 27. Genç Etkinliği gibi organizasyonlarca

LLP. In addition to her solo exhibition in İstanbul, she took part in several group shows in Turkey, Spain, Germany and Italy. She participated to workshops including ‘Bisanthe’ 4th International Plastic Arts Workshop, Gökçebel Workshop, Galeri Kambur Art Symposium and Kunstort ELEVEN Artspace. She lives and works in İstanbul.

In her paintings, Zorlu explores the tension between urban culture and nature as we, despite being part of, also become distant from the latter. Departing from the concept of “strange attractors” in physics, she presents space in a puzzle format. By imbricating the layers generated in space-time by this force of attraction, she builds a vortex pulling us into those problematics we assume we are not part of, and this way, she wants us to realize that we are doomed to be lost in them. She uses outdoor elements as if they are indoors to create a perception of infinity with no origin or destination, by which she aims at offering the viewer a chance to enter the painting from alternative points.

**SEFA ÇATUK** Born in 1992 in İstanbul, Çatuk is a BFA graduate of Sakarya University Faculty of Fine Arts, Department of Painting and continues his MFA studies at the same university and department. The artist who did his first solo exhibition in 2019 in Ankara participated to group shows in several cities including İstanbul and Ankara, and took part in some art fairs in Italy. Çatuk whose works were awarded by various organizations like the Euroexpoart Forli Bologna

ödüllendirilen Çatuk, yaşamına ve çalışmalarına İstanbul'da devam ediyor. Çatuk'un sanatının çıkış noktası, zorunlulukların boyunduruğundaki birey ve onun çevresinde gelişen toplumsal ritüellerin ürettiği anlamlardır. Bu zorunluluklar, kaynağını bireyin kendini içinde bulduğu toplumun ahlaki kodlarından alır. Toplum baskısının gücü ise, ondan uzaklaşması beklenirken zaman içinde ona karşı şizofrenik bir hayranlık beslemeye başlayan bireylerin sadakatinden kaynaklanır. Bu duruma ironiyle yanıt veren sanatçının hemen hepsi aynı donuk ifadeyi taşıyan figürleri kadar önemli diğer alegori evreni de sofralarıdır. Sofrayla bağlantılı ritüeller, toplumsal hiyerarşileri olduğu kadar kültürel nüansları da görünürlükler.

**ŞEYMA BARUT** 1987, İstanbul doğumlu Barut, Lisans derecesini Mimar Sinan Güzel Sanatlar Üniversitesi, Resim Bölümü'nden aldı. Öğrenimine Nedret Sekban Atölyesi'nde başlayan ve buradan mezun olan sanatçı, İstanbul ve Ankara'da birçok farklı karma sergiye katıldı. Yapıtları, Bazaart Sanat Yarışması, 24. Artist Uluslararası İstanbul Sanat Fuarı NO:SEKİZ Ödülü, Nuri İyem Resim Ödülü, İpek-Ahmet Meryem Resim ve Heykel Yarışması ile Lyons / Yeni Arayışlar 3 Yarışması gibi birçok organizasyonda ödüle layık görüldü. Barut, yaşamını ve çalışmalarını İstanbul'da sürdürüyor.

Çoğunlukla insan figürü üzerinden kurguladığı kompozisyonlarında Ba-

rut, uzun bir süre boyunca toplumun cinsiyetler ve farklı cinsel yönelimler üzerinde kurduğu tahakküm, "cinsiyetli oluş" ve tüm bunların özellikle dezavantajlı sosyal gruplara mensup bireyler üzerindeki etkileriyle ilgilendi. Yarattığı imgelerle bazen içinde bulunulan duruma, bazen de olması gerekene ya da beklenene atıfta bulunarak izleyicinin o durumu sorgulamasını sağlamayı amaçlayan sanatçı, güncel çalışmalarında ağırlıklı olarak özne-nesne-mekân ve birey-toplum ilişkisine odaklanmaktadır.

Art Fair, Nuri İyem Painting Contest and Upsd 27th Youth Event, lives and works in İstanbul.

Çatuk's art addresses the individual enslaved by those obligations that are not of his own choice, and the meanings produced by the social rituals taking place around him. These obligations originate from the cultural and ethical codes of the society he finds himself in. The strength of this social pressure, on the other hand, comes from the loyalty of those individuals gradually developing a schizophrenic admiration towards it while expected to distance themselves from it. The artist approaches this situation with irony, and his other allegorical universe as important as his figures carrying the same dull facial expression are his dinner tables. The rituals related to the table expose cultural nuances as much as they do social hierarchies.

**ŞEYMA BARUT** Born in 1987 in İstanbul, Barut received her BFA degree from Mimar Sinan Fine Arts University, Department of Painting. The artist who began her studies at Nedret Sekban's workshop from where she also graduated, took part in numerous group exhibitions in İstanbul and Ankara. Her works were awarded by several organizations including Bazaart Art Contest, the 24th Artist International İstanbul Art Fair NO:SEKİZ Award, Nuri İyem Painting Award, İpek-Ahmet Meryem Painting and Sculpture Contest and Lyons / New Quests 3 Contest. Barut lives and works in İstanbul.

In her compositions mostly based on human figure, Barut has been focusing

for a long time on society's domination over gender identities and alternative sexual inclinations, the concept of "being-gender" and the effects of all these issues on individuals, particularly on the members of disadvantaged social groups. With her images either referring to a situation one finds herself in, or to what should be or what is expected instead, she aims at encouraging the viewer to question that very situation. In her contemporary works, however, she focuses on the relationships of subject-object-space and individual-society.

for a long time on society's domination over gender identities and alternative sexual inclinations, the concept of "being-gender" and the effects of all these issues on individuals, particularly on the members of disadvantaged social groups. With her images either referring to a situation one finds herself in, or to what should be or what is expected instead, she aims at encouraging the viewer to question that very situation. In her contemporary works, however, she focuses on the relationships of subject-object-space and individual-society.



**İPEK YEĞİNSÜ** 1981'de İstanbul'da doğan Yeğinsü, Koç Üniversitesi Uluslararası İlişkiler Lisans ve Anadolu Medeniyetleri ve Kültür Mirası Yönetimi Yüksek Lisans bölümlerinden mezun oldu. Doktora eğitimine Özyeğin Üniversitesi Tasarım, Teknoloji ve Toplum bölümünde devam ediyor ve 2007'den bu yana profesyonel anlamda içinde olduğu çağdaş sanat alanında 2013 yılından beri küratörlük yapıyor. Yaşamını ve çalışmalarını İstanbul'da sürdürüyor.

Disiplinler ötesi, mekâna özgü ve çoğulcu/katılımcı bir yaklaşım benimsediği küratöryel pratiğinde Yeğinsü, sergilere bitmiş işler olarak değil, çevresinde yeni diyalogların oluştuğu tetikleyici unsurlar olarak yaklaşır. Yeni Medya Sanatı alanında uzmanlaşmış olmakla birlikte, geleneksel medyumların güncel kullanım biçimleriyle ve gerek medyuma, gerek disipline dayalı sınıflandırmaları sorgulayıp aralarındaki geçirgenliklerin altını çizen deneysel çalışmalarla ilgilenir. Ekoloji, sürdürülebilirlik, astrofizik, teknolojik gelişmeler ve tüm bunların gerek sosyopolitik, gerek kültürel yansımaları, ilgilendiği başlıca konular arasındadır.

**İPEK YEĞİNSÜ** Born in 1981 in İstanbul, Yeğinsü is a graduate of Koç University Department of International Relations (BA) and Anatolian Civilizations and Cultural Heritage Management (MA). She continues her Ph.D. studies at Özyeğin University Department of Design, Technology and Society, and she has been curating exhibitions since 2013 in the contemporary art world in which she has been working professionally since 2007. She lives and works in İstanbul.

Embracing a transdisciplinary, site-specific and pluralist/participatory approach in her curatorial practice, Yeğinsü regards exhibitions not as finished products but as triggers for the development of new dialogues. Although she specialized in New Media Art, she is interested in the contemporary ways in which traditional media are being use, as well as experimental projects questioning both medium and discipline-based classifications and underlining their permeability. Ecology, sustainability, astrophysics, technological developments and their sociopolitical and cultural reflections are among her primary subjects of interest.



## Gurur ve Ceza Pride and Punishment

Feyzi Çelikten  
Gamze Zorlu  
Sefa Çatuk  
Şeyma Barut

Küratör | Curator  
İpek Yeğinsü

Koordinasyon | Coordination  
Hande Özdilim, İpek Yeğinsü, Ufuk Ülker

Tasarım | Design  
Ufuk Ülker

Çeviri | Translate  
İpek Yeğinsü

Teşekkürler | Thanks



16.01.2020 - 15.02.2020 tarihleri arasında Labirent Sanat tarafından düzenlenen "Gurur ve Ceza" sergisi için hazırlanmıştır.

This catalogue is prepared for the exhibition entitled "Pride and Punishment" organized by Labirent Sanat between 16.01.2020 - 15.02.2020.



**Labirent Sanat**

Asmalı Mescit Mah. Sofyalı Sok. No: 22 Kat: 1 34430, Beyoğlu / İstanbul  
+90 212 243 86 81 | info@labirentsanat.com | labirentsanat.com

Facebook: labirentsanat | Instagram: labirent\_sanat | Twitter: labirent\_sanat

